

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการพูดภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาฝึกหัดครูวิชา เอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกรูป
ประโยค สรุปผลการวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครู
วิชา เอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกรูปประโยค

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา
และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ จากนั้นจึงได้สร้างแผนการสอน แบบ
ทดลองวัดสัมฤทธิผลทางการพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการตรวจให้คะแนน แล้วนำไป
ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบ เมื่อนำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะแล้ว
จึงนำแบบทดลองและวิธีการตรวจให้คะแนนดังกล่าวไปทดลองใช้กับนักศึกษาฝึกหัดครูวิชา
เอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยครูเพชรบุรี จำนวน 10 คน ซึ่งไม่ใช่ตัวอย่าง
ประชากร แล้วนำแบบทดลองและวิธีการตรวจให้คะแนนมาปรับปรุง แก้ไข ให้มี
ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จากนั้นจึงได้ทำการทดลองสอนกลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษา
ฝึกหัดครูวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี
จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 22 คน และ 23 คน ซึ่งมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษ
ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ให้กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองได้รับการฝึกพูดโดย
ใช้กิจกรรมการละคร และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกพูดโดยใช้การฝึกรูป
ประโยค โดยทำการสอนกลุ่มละ 6 สัปดาห์ ๆ ละ 4 คาบ เป็นการสอนกลุ่มละ 24 คาบเมื่อ

เสร็จสิ้นการสอบแล้ว จึงทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดซึ่งมีการบันทึกเทปประกอบ การตัดสินให้คะแนนและประเมินผลโดยกรรมการสอบ 2 คน คือผู้วิจัยและอาจารย์ประจำ ภาควิชาภาษาอังกฤษอีก 1 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุมซึ่งตรวจให้คะแนนโดยกรรมการสอบ 2 คน มาหาค่าเฉลี่ย แล้ววิเคราะห์ ข้อมูลเพื่อหาค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนระหว่างกรรมการ 2 คน โดยการ หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยหาค่าเฉลี่ยของคะแนน (\bar{X}) ของแต่ละกลุ่ม หาความคลาดเคลื่อน มาตรฐานของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 2 กลุ่ม ($\bar{X}_1 - \bar{X}_2$) แล้ว ทดสอบอัตราส่วนวิกฤติ (t-test) และเสนอข้อมูลในรูปของ ตารางและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรม การละครจะสูงกว่านักศึกษาที่เรียน โดยใช้การฝึกปฏิบัติ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ก. ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

ด้านความคล่องแคล่ว

ด้านความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
ด้านปริมาณของข้อมูลในการสื่อสาร
ด้านความพยายามในการสื่อสาร

ข. ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ความสามารถบรรยายภาพให้กรรมการเข้าใจ

2. สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้

กิจกรรมการละครไม่แตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึกปฏิบัติ ในด้านต่อไปนี้

ด้านคุณภาพของข้อมูลในการสื่อสาร

ด้านสำเนียง

3. สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครจะสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึกปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้ ถ้าพิจารณาโดยส่วนรวมแล้วปรากฏว่า สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครจะสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึกปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Ridel (1975 : 3551-A) ที่พบว่า การใช้กิจกรรมการละครมีผลต่อการพัฒนาด้านการสื่อสารและด้านจินตนาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ มีความแตกต่างกันระหว่างก่อนและหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยเขาได้ยืนยันว่า ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นผลอันเกิดจากกิจกรรมการละครที่ถึงแม้ว่าผู้สอนจะเป็นผู้ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการละครมาก่อนเลยก็ตาม และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Schmidt, Goforth และ Drew (1975 : 111) ที่พบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครได้คะแนนในการทำแบบทดสอบด้านความคิดสร้างสรรค์ ในด้านคำพูด (verbal) และการสังเกต (visual) สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน และตรงกับผลการศึกษาของ Karioth (1967 : 7) ที่พบว่ากิจกรรมการละครสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนอ่อนขึ้นปีที่ 4 ซึ่งผลงานวิจัยของ Prokes (1971 : 8) ก็ได้พบเช่นกันว่า กิจกรรมการละครให้ประโยชน์ในการส่งเสริมความสามารถในด้านจินตนาการ

ยิ่งกว่านั้นผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ Billows (1975 : 119-120) Sharim-Paz (1976 : 23) และ Stevick (1979 : 201)

ที่ว่ากิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนสามารถแสดงออกด้วยคำพูดและท่าทางอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้ความคิดและจินตนาการของตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาความคิดและความเข้าใจ อย่างแจ่มแจ้งต่อไป และตรงกับแนวความคิดของ Sharpham (1972 : 1875 - A) ที่ว่ากิจกรรมการละคร เป็นกระบวนการสอนที่มีคุณค่าและเป็นแก่นสาร (substantial)

และถ้ามีการพิจารณาผลการวิจัยเฉพาะด้านจะพบว่า สัมฤทธิผลทางการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึก รูปประโยคในด้านความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจปริมาณของข้อมูลในการ สื่อสาร และความพยายามในการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นับว่าผลงานวิจัยที่ได้มี สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Lunz (1974 : 6842 - A) ที่พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการฝึก สวมบทบาทจะมีทักษะการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ มีความคล่องแคล่วและกล้าแสดงออกมากกว่า กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Maranon (1980 : 124 A) ที่พบว่านักเรียนที่ได้ฝึกปฏิสัมพันธ์ในกิจกรรมการละครมีความคล่องแคล่วในการใช้ ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในด้านการพูดและการเขียนดีกว่านักเรียนอีก 2 กลุ่มที่ไม่ได้เรียนด้วย วิธีสัทธิกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักศึกษา กลุ่มทดลอง นอกจากมีความคล่องในการพูดสื่อสารแล้ว ยังรู้สึกใช้ท่าทางประกอบคำพูดได้ ดีกว่ากลุ่มควบคุมอีกด้วย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มทดลองได้ฝึกฝนการพูดสื่อสารอย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่ทำกิจกรรมการละคร สิ่งทำให้มีความกล้าที่จะแสดงออกทั้งท่าทางและคำพูด และ แสดงได้อย่างคล่องแคล่วกว่าด้วย

สำหรับสัมฤทธิผลของกลุ่มทดลองทางด้านความสามารถบรรยายภาพให้กรรมการเข้าใจ ซึ่งผู้สอนจะต้องใช้ทักษะทางด้าน การสังเกตและการพูดประกอบเป็นสำคัญ (Upshur cited by Oller 1979 : 317 - 320) นั้นสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นับว่าสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Schmidt, Goforth และ Drew (1975 : 111) ที่พบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครได้คะแนนในการทำแบบทดสอบด้าน ความคิดสร้างสรรค์คือ ด้านคำพูดและการสังเกตสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ อย่างไรก็ตามสัมฤทธิผลทางด้านนี้ระหว่าง กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความแตกต่าง

กันยังไม่เป็นที่พอใจนัก อาจเนื่องมาจากแบบทดสอบชุดนี้ผู้ล่อนจะต้องใช้ความสามารถทางด้านการสังเกตและไหวพริบเพื่อบรรยายภาพให้กรรมการเข้าใจได้ การใช้เวลาฝึกนักศึกษาในช่วงเวลาเพียง 6 สัปดาห์ ย่อมไม่อาจพัฒนาความสามารถดังกล่าวได้ดีอย่างน่าพอใจได้ ดังนั้นถ้าหากนักศึกษาได้รับการฝึกมากกว่านี้เช่นนานถึง 1 ภาคเรียน หรือนานกว่านี้ ก็อาจทำให้ความสามารถทางด้านนี้ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมมากกว่าผลการวิจัยครั้งนี้ก็ได้

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่าสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครบางด้านไม่แตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึกรูปประโยค โดยเฉพาะด้านคุณภาพของข้อมูลในการสื่อสารและด้านสำเนียงนับว่าผลงานวิจัยที่ได้นี้ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Joiner (1977 : 238-241) ที่พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่ได้รับการฝึกพูดด้วยวิธีฝึกรูปประโยคแบบต่าง ๆ มีความสามารถสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกพูดเพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ แต่ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการประเมินผลทักษะการพูดที่ Joiner ใช้เป็นแบบ Discrete-item โดยให้กา ถูก-ผิด ซึ่งถือว่ามิได้เป็นวิธีการประเมินทักษะพูดโดยตรง แต่เป็นการประเมินด้านการอ่านและการเขียนด้วย เพราะนักเรียนที่อ่อนในด้านการอ่านและการเขียนอาจจะสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วก็เป็นได้ นับว่าเป็นวิธีการที่แตกต่างไปจากที่ผู้วิจัยใช้คือ มีการทดสอบพูดโดยตรง นอกจากนี้ Joiner ยังได้ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางการสื่อสารที่แตกต่างจากการทดสอบความสามารถทางการพูดดังที่กล่าวมา โดยการให้นักเรียนได้พูดจริง ซึ่ง Joiner จะไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์และความรู้ด้านคำศัพท์เลย แต่จะพิจารณาเฉพาะปริมาณของข้อมูลที่ใช้ในการสื่อสารเท่านั้น ซึ่งไม่อาจสรุปได้ว่าความสามารถทางการพูดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ของกลุ่มควบคุมสูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างแท้จริง ดังนั้นการที่ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการละครมีสัมฤทธิ์ผลทางการพูดด้านคุณภาพของข้อมูลหรือความถูกต้องตามไวยากรณ์และด้านสำเนียง ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกรูปประโยคอาจเนื่องมาจากว่า ผู้วิจัยได้เน้นการพูดเพื่อสื่อสารได้จริงมากกว่าที่จะเน้นความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์และด้านสำเนียงหรือการออกเสียงในกลุ่มทดลอง และจะ เน้นการ

พูดเลียนแบบประโยคซ้ำ ๆ ซึ่งถึงแม้ว่าในขณะที่ฝึกจะพูดเลียนแบบประโยคและออกเสียงได้ถูกต้อง แต่เมื่อมีการทดสอบการพูดที่ไม่เหมือนกับที่ตนเคยฝึกก็ไม่สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ (Cole 1972 : 2, Cosgrave 1971 : 1-3) สาเหตุอีกประการหนึ่งอาจเนื่องมาจากทั้ง 2 กลุ่มมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์และความสามารถในการออกเสียงได้ในระดับใกล้เคียงกันก่อนที่จะได้รับการฝึกและเมื่อมีการฝึกพูดด้วย 2 วิธีดังกล่าวในช่วงเวลาเพียง 6 สัปดาห์ อาจสิ้นเกินไปที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านการพูดด้วยความถูกต้องทางไวยากรณ์และการออกเสียง ทั้ง 2 กลุ่มจึงไม่มีความแตกต่างกันใน 2 ด้านที่กล่าวมา

กล่าวโดยสรุปแล้วถึงแม้ว่า กลุ่มทดลองจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษบางด้านไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม แต่โดยส่วนรวมแล้วกลุ่มทดลองจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. กิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าอยู่ในตัวเอง แม้ครูที่ไม่เคยใช้กิจกรรมการละครมาก่อนก็สามารถใช้ได้ผลดี ผู้วิจัยจึงใคร่เสนอให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษให้นำกิจกรรมชนิดนี้ไปใช้ในการฝึกทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะการพูด
2. ควรจะทำการวิจัยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร กับที่เรียนโดยใช้เทคนิคการสอนอย่างอื่น
3. ควรจะทำการวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้กิจกรรมการละคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือ และระยะเวลาในการทดลองที่แตกต่างไปจากที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้
4. ควรจะทำการวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้กิจกรรมการละครที่มีต่อทักษะด้านอื่น ๆ ต่อไป
5. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกแบบประโยค ว่าวิธีใดที่ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษามากกว่ากัน